

2°. Som anført i udvalgets betænkning s. 72 aftales det ofte i praksis – særligt inden for automobilbranchen – at køberen er bundet af sin underskrift på købekontrakten, hvorimod sælgeren, hvis han under salgsforhandlingerne har været repræsenteret af en anden, først er bundet, når han har godkendt kontrakten. Ved bilhandel indgår køberens brugte bil ofte i handelen, og prisfastsættelsen for den brugte bil er da et væsentligt punkt. Netop derfor forbeholder sælgeren sig ofte, at han personligt skal godkende handelen. Den fordel, sælgeren herved opnår, modsvares af en tilsvarende usikkerhed for køberen.

Spørgsmålet om en sådan »ulige bundethed« har været overvejet i forbrugerkommissionens betænkning III (nr. 738/1975), s. 32–33, jfr. s. 97, hvor der foreslås en lovbestemmelse om, at såfremt en erhvervsdrivende i en aftale med en forbruger gør sin forpligtelse afhængig af godkendelse, eller han forbeholder sig adgang til at træde tilbage fra aftalen, er denne ikke bindende for forbrugeren, før meddelelse om, at den erhvervsdrivende er endeligt bundet, er kommet frem til forbrugeren.

Kreditkøbsudvalget har tilsluttet sig forbrugerkommissionens synspunkter og finder, at hensynerne bag kommissionens forslag også – omend med noget mindre styrke – gør sig gældende uden for forbruger køb, jfr. betænkningen s. 73. Udvalget har derfor i sit lovudkast (§ 8) foreslået en bestemmelse om, at hvis sælgeren ved indgåelse af et kreditkøb har taget et forbehold, som bevirker, at købet ikke straks er bindende for ham, er køberen ikke bundet af aftalen, før denne er bindende også for sælgeren.

Udvalgets forslag indebærer i realiteten en fravigelse af den almindelige regel i aftaleloven om, at tilbud er bindende for den, der afgiver det, jfr. aftalelovens §§ 1 og 7. Efter justitsministeriets opfattelse er det tvivlsomt, om det er rimeligt at gennemføre reglen i erhvervsmæssige køb, og bestemmelsen bør derfor i givet fald formentlig alene gennemføres for forbruger køb. Også inden for dette område bør det imidlertid overvejes nærmere, om man bør gennemføre en sådan fravigelse af et grundlæggende princip i aftaleloven. Udvalgets regel kan give anledning til afgrænsningsvanskeligheder i tilfælde, hvor det på forhånd er klart, at repræsentanten ikke har fuldmagt til at indgå aftalen, jfr. f. eks. kommissionslovens § 77 om handelsagenter, ligesom der kan være tilfælde, hvor en sådan godkendelsesklausul kan være rimeligt begrundet, jfr. eksemplerne i udvalgets betænkning s. 73.

Justitsministeriet har efter en henvendelse fra Forbrugerrådet spurgt forbrugerombudsmanden og formanden for forbrugerklagenævnet om disses kendskab til, i hvilket omfang forbehold om »ulige bundethed« finder anvendelse også uden for kreditkøbsområdet. Af de modtagne svar fremgår, at dette er tilfældet i et ikke ubetydeligt omfang særlig i forbindelse med indgåelse af de såkaldte abonnementsaftaler.

Justitsministeriet har på denne baggrund fundet det mest hensigtsmæssigt ikke på nuværende tidspunkt at medtage en særlig bestemmelse om forbehold om »ulige bundethed«, idet man finder, at spørgsmålet bør overvejes i en bredere sammenhæng. Forbrugerombudsmanden har i øvrigt oplyst, at han i flere tilfælde efter markedsføringslovens § 1 har stillet krav om, at aftaler udformes i overensstemmelse med princippet i kreditkøbsudvalgets forslag, og at dette krav er blevet accepteret af erhvervslivet.

f) Opgørelse af kreditomkostningerne ved førtidsbetaling (lovforslagets § 16).

Som nævnt under pkt. 3. e. har udvalget foreslået, at der ved indfrielse af kreditors fordring før tid bør ske en reduktion af de kreditomkostninger, som vedrører resten af kontraktens ordinære løbetid på en måde, som så vidt muligt er matematisk korrekt. Udvalget antager i den forbindelse, at det på basis af udvalgets lovregel vil være nødvendigt administrativt at give nærmere regler for, hvordan kreditors fordring skal reduceres, og at det vil være påkrævet at anvende en og muligvis flere formler. Der henvises herom til betænkningen s. 81–82 samt til betænkningens bilag 9 d (s. 256).

Udvalget redegør i betænkningen s. 81–82 nærmere for, at der – i det omfang det er aftalt, at køberen skal betale renter af den til enhver tid værende restgæld – ikke skal ske nogen reduktion hverken efter opgørelsesreglen i afbetalingslovens § 4 eller efter udvalgets opgørelsesregel, idet refusionsspørgsmålet da løser sig af sig selv gennem fritagelse for fremtidige rentebetalinger. Dette system med »bagudfaldende renter« har i mange år været almindelig inden for automobilbranchen og anvendes mere og mere også inden for andre brancher. Ved anvendelsen af dette system er det sædvanligt på forhånd at udregne ved hjælp af rentetabeller, hvor meget den samlede rentebetaling vil udgøre ved normal afvikling af købet. Restgælden tillagt det udregnede rentebeløb afvikles herefter typisk gennem betaling af lige store ydelser bestående af en stigende afdragsdel og en faldende ren-